

ΜΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΕΥΧΗ

Των Ελένης-Αναστασίας Δαγρέ, Ελισσάβητ Μπαβέλα, Ελένης Πανοβράκου

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

- A) ΕΛΠΙΔΑ: μένει στο ορφανοτροφείο
- B) ΜΑΝΤΑΜ ΠΗΝΕΛΟΠΗ: υπεύθυνη ορφανοτροφείου
- Γ) ΝΙΚΗ: μικρό κοριτσάκι που μένει στο ορφανοτροφείο
- Δ) ΝΙΚΟΛΑΣ: φίλος Ελπίδας που μένει στο ορφανοτροφείο
- Ε) ΧΑΡΑ: φίλη Ελπίδας που μένει στο ορφανοτροφείο

Σκηνοθετικές πληροφορίες:

Κυψέλη, Αθήνα, Ορφανοτροφείο 1936

Σκοτεινό δωμάτιο με ένα κεριά αναμμένο

Ένα κορίτσι, η Ελπίδα, κάθεται και γράφει γράμμα στον Άγιο Βασίλη. Οι φίλοι της απλώνουν την μπουγάδα στα σύρματα στον κήπο.

Αθήνα, 28 Δεκεμβρίου 1936

«Αγαπητέ Αϊ Βασίλη,

Μακάρι να μπορούσες να δεις τι γίνεται εδώ πέρα. Νιώθω λες και βρίσκομαι σε μια φυλακή. Ο τρόπος που μας αντιμετωπίζουν είναι φρικτός. Κάθε μέρα ξυπνάμε παρέα με τον ήλιο και μας βάζουν να καθαρίζουμε τα δωμάτιά μας. Μετά μας πηγαίνουν στα χωράφια για να καλλιεργήσουμε κάτι που ποτέ δεν θα έχουμε. Μας λένε πως είναι για το καλό μας, αλλά πάντα γυρνάμε στα δωμάτια κουρασμένοι και καταϊδρωμένοι. Έπειτα πηγαίνουμε στην τραπεζαρία, που αλίμονο αν μας έχουν ταΐσει ποτέ και κάτι καλό. Τρώμε μια κουταλιά από αυτόν τον άθλιο χυλό και πολύ μας είναι. Τα βράδια είναι ακόμα χειρότερα. Ακούγονται κλάματα και φωνές παιδιών που σωμαίνουν αμέσως με την παρουσία της Μαντάμ Πηνελόπης. Δεν θέλω μια κούκλα ή ένα ξύλινο αλογάκι όπως όλα τα παιδιά. Το μόνο που θέλω είναι μια οικογένεια και την ελευθερία μου...»

Πριν τελειώσει το γράμμα της η Ελπίδα ακούστηκε η επιβλητική φωνή της Μαντάμ Πηνελόπης.

ΜΑΝΤΑΜ ΠΗΝΕΛΟΠΗ:

Όλοι τσακιστείτε τώρα στην τραπεζαρία! Μην το ξαναπώ! Έχουμε χυλό! Όποιος δεν τον φάει στην αποθήκη!

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ:

Ερχόμαστε Μαντάμ... (περπατούν με σκυμμένα κεφάλια)

Στην τραπεζαρία:

Σε αυτή τη ψυχρή αίθουσα με το μακρόστενο τραπέζι ήταν ακουμπισμένα βρώμικα πιάτα με ελάχιστο φαγητό. Μόνο στην κορυφή του τραπεζιού υπήρχαν καθαρά πιάτα γεμάτα με φαγητό, που ήταν φυσικά η θέση της Μαντάμ Πηνελόπης.

MANTAM ΠΗΝΕΛΟΠΗ:

Καθίστε κάτω και φάτε!

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ:

Μάλιστα Μαντάμ...

ΝΙΚΟΣ:(ο Νίκος σηκώνεται)

Εγώ αρνούμαι να φάω αυτή την αηδία! (σπρώχνει το πιάτο)

MANTAM ΠΗΝΕΛΟΠΗ:

Τι είπες Νίκο;

ΝΙΚΟΣ:

Είπα ότι αρνούμαι να φάω!

MANTAM ΠΗΝΕΛΟΠΗ:

Αχάριστο παιδί, δεν φτάνει που σε φροντίζουμε, μας αντιμιλάς κι από πάνω. Στην αποθήκη γρήγορα!!!!

ΕΛΠΙΔΑ:

Έχει δίκιο. Αυτό το πράγμα δεν τρώγεται.

MANTAM:

Ωστε έτσι ε; Νίκο απ' ότι φαίνεται θα έχεις και παρέα...Ελπίδα στην αποθήκη!

Τα παιδιά πήραν το δρόμο για την αποθήκη.

ΣΚΕΨΗ ΧΑΡΑΣ:

«Αυτό δεν είναι δίκαιο. Γιατί να τιμωρούνται έτσι αφού λένε την αλήθεια; Πρέπει να φτιάξω ένα σχέδιο. Ένα σχέδιο πως θα φύγουμε από εδώ».

Η ώρα είναι μία. Η Χαρά βάζει σε εφαρμογή το σχέδιό της. Κατευθύνθηκε προς την αποθήκη και τρύπωσε στο μέρος που βρισκόταν ο Νίκος και η Ελπίδα.

ΝΙΚΟΣ:

Χαρά; Τι κάνεις εσύ εδώ; Θ βρεις τον μπελά σου αν σε δει κανείς.

ΧΑΡΑ:

Κανείς δεν θα με δει. Όπως και κανείς δεν θα δει εσάς. Τι λέτε φεύγουμε επιτέλους από εδώ; Αν ναι ακούστε με προσεχτικά: Επειδή έχω έρθει και εγώ εδώ μέσα έχω ανακαλύψει ένα τούνελ που οδηγεί στον κεντρικό διάδρομο. Θα περάσουμε μέσα από το τούνελ και θα φτάσουμε στον διάδρομο. Πάντα αφήνουν ένα παράθυρο ανοιχτό για να αερίζεται ο χώρος ,οπότε θα βγούμε από εκεί. Μετά τρέχουμε όσο πιο μακριά γίνεται και μπουμ ...ελευθερία !Τι λέτε;

ΕΛΠΙΔΑ:

Είναι λίγο επίφοβο αλλά ποιος νοιάζεται; Εγώ είμαι μέσα.

ΝΙΚΟΣ:

Και εγώ. Άντε τι περιμένουμε;

Τα παιδιά διέσχισαν το τούνελ και οδηγήθηκαν στον κεντρικό διάδρομο. Καθώς έτρεχαν για να βγουν από το ανοιχτό παράθυρο άκουσαν μια γνώριμη φωνή.

ΝΙΚΗ:

Παιδιά τι κάνετε εδώ μέσα στη νύχτα;

ΕΛΠΙΔΑ:

Τίποτα Νίκη μου, εσύ πως και είσαι ξύπνια τέτοια ώρα;

ΝΙΚΗ:

Δεν με έπαιρνε ο ύπνος, σας παρακαλώ όπου κι αν πηγαίνετε πάρτε με μαζί σας. Το υπόσχομαι δεν θα είμαι μπελάς...

Τα παιδιά συνέχισαν μαζί με τη Νίκη και μόλις βγήκαν έξω ξεκίνησαν να τρέχουν. Μετά από πολλή ώρα είχαν απομακρυνθεί αρκετά από το ορφανοτροφείο. Δεν θα μπορούσε να τους βρει κανείς. Αυτό ήταν. Τα κατάφεραν! Ήταν πλέον ελεύθερα!

ΝΙΚΟΣ:

Είναι αλήθεια ή μήπως ονειρεύομαι;

ΕΛΠΙΔΑ:

Όχι Νίκο είναι αλήθεια, είμαστε ελεύθεροι!

Τα παιδιά χοροπηδούσαν, τραγουδούσαν, φώναζαν χαρούμενα για την ελευθερία τους. Τότε η Ελπίδα πήγε σε μια άκρη να συνεχίσει το γράμμα της.

«Αγαπητέ Άγιε Βασίλη,

Μπορεί να μη σου έχω στείλει ακόμη το γράμμα αλλά εκπλήρωσες την πρώτη μου ευχή. Σου οφείλω ένα ευχαριστώ γιατί είμαι ελεύθερη. Τώρα που θα σου σταλθεί το γράμμα μου, μένει να εκπληρώσεις και τη δεύτερη ευχή μου. Να βρω μια οικογένεια.....

Με αγάπη,

Η πλέον ελεύθερη.....Ελπίδα»

ΤΕΛΟΣ